

О, какъ да го оставѣ, ой,
Бато го гледамъ че възмиша,
И тие сълзи що ги лѣй
Да тръгнѣ безъ да ги обриша?

Да упустишъ тѣзъ мѣста
И тасъ умразната чужбина!
Що потопихъ въ жалостъта,
Днесъ моята безцѣнна Рина!

И ти, о друже, кой незнайшъ
Любовъ какво е, а най-паче,
Не е се случвало да трайшъ
Грѣдъ либето което плаче,

На добъръ часъ! и тая страсть
Пази се да те не смущава
И стъ която нивга азъ
Не искамъ, друже, да оздравѣ

Съвѣти за наука.

Какъ? Ти желаетъ съсъ наука
Ума си да обрѣменишъ?
Съ пера, съсъ книги и съ азбука
Ти стола си да украсишъ!

Обаче ази съмъ на мнѣпне
Да си останешъ въ простота,
Да, че безмѣрното ученѣе
Вреди, повваля хубостъта.

Ти имашъ туй кое ти трябва
Познанието да плѣнишъ . . .
И съ него ти, макаръ и слаба.
Въ покорство синца ни държишъ.